

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Tomczyk

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Łukasz Biernacki

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Małgorzaty Kozłowskiej,
w sprawie **M. W.**

skazanego za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 28 lutego 2024 r.,

kasacji wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich - na korzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w Poznaniu

z dnia 26 stycznia 2006 r., sygn. akt IV K 994/05,

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4
k.p.w. postępowanie wobec M. W.
umarza;**
- 2. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.**

[PGW]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Poznaniu rozpoznał sprawę M. W., w części wstępnej wydanego wobec niego 26 stycznia 2006 r. wyroku, sygn. akt IV K 994/05, wskazując, że został on oskarżony o to, że „w okresie od 23 do 24 czerwca 2004 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim oderwaniu rolety zewnętrznej usiłowali się włamać do kiosku na szkodę »R.« SA lecz zamierzonego celu nie osiągnęli wskutek interwencji policji” (pisownia oryginalna wynikająca z faktu, że oskarżeniem były objęte 3 osoby, jednak nie zostały one razem osądzone). Tymże wyrokiem Sąd uznał M. W. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. dokonanego w sposób wyżej opisany, z tym że przyjął, iż oskarżony działał z innymi ustalonymi osobami i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 2 k.k. zawiesił warunkowo na okres 5 lat tytułem próby, oddając oskarżonego na okres próby pod dozór kuratora sądowego. Wydał też rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych.

Orzeczenie to nie zostało zaskarżone przez żadną ze stron i uprawomocniło się w dniu 3 lutego 2006 r.

Sąd Rejonowy Poznań-Nowe Miasto w Poznaniu postanowieniem z dnia 17 lutego 2010 r. zarządził wobec M. W. wykonanie kary 2 lat pozbawienia wolności, natomiast w dniu 12 maja 2015 r. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej zastosował wobec M. W. prawo łaski poprzez warunkowe zawieszenie wykonania kary 2 lat pozbawienia wolności na okres 5 lat.

Aktualnie kasację od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 26 stycznia 2006 r., sygn. akt IV K 994/05, wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich. Na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. zaskarżył wyrok w całości na korzyść skazanego M. W., zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, tj. art. 279 § 1 k.k., poprzez jego błędne zastosowanie, ponieważ opis czynu nie wyczerpuje wszystkich ustawowych znamion przypisanego M. W. występkę” - i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz uniewinnienie skazanego od przypisanego mu czynu.

Na rozprawie kasacyjnej przedstawicielka Rzecznika Praw Obywatelskich poparła kasację, natomiast prokurator Prokuratury Krajowej podzieliła zarzut kasacji, jednak nie jej wniosek. Wskazała, że opis czynu przypisanego przemawia za przyjęciem, iż M. W. dopuścił się wykroczenia z art. 124 § 1 k.w., zatem prawidłowym rozstrzygnięciem będzie uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania z uwagi na przedawnienie karalności tego czynu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Ma rację Rzecznik Praw Obywatelskich podnosząc, że opis czynu przypisanego M. W. zaskarżonym wyrokiem nie uzasadniał skazania go za występki z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., tj. za usiłowanie kradzieży z włamaniem. W opisie tym jest mowa, że działając z innymi ustalonymi osobami, oskarżony, po uprzednim oderwaniu rolety zewnętrznej, usiłował włamać się do kiosku „R.”. Nie ma natomiast wskazania, że postąpił tak w celu dokonania kradzieży rzeczy z tego kiosku. Jest faktem, że Sąd Najwyższy niejednokrotnie wskazywał, iż opis przestępstwa przypisanego sprawcy nie musi dokładnie powtarzać słów zastosowanego przepisu ustawy karnej, jednak jest konieczne, by opis ten nie pozostawiał wątpliwości, iż zawiera wszystkie znamiona danego przestępstwa. Nie jest tak w przypadku zaskarżonego wyroku, skoro w opisie czynu przypisanego M. W. w żaden sposób nie zaznaczono, że chciał dokonać kradzieży, co było warunkiem zastosowania art. 279 § 1 k.k. Opis czynu jedynie nasuwa przypuszczenie, że skazany wraz z innymi osobami włamywał się do kiosku po to, żeby zabrać znajdujące się w nim rzeczy, jednak nie ulega wątpliwości, że wyrok powinien zawierać jednoznaczne w tym względzie ustalenie odzwierciedlone w opisie czynu. Rzadko, jednak może się zdarzyć, że sprawca pokonuje zabezpieczenie zamkniętego obiektu i chce do niego wejść, jednak nie po to, by dokonać kradzieży, ale w innym celu, np. przenocowania, ochrony przed zimnem czy gwałtowną burzą. Zatem skazanie M. W. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., przy takim opisie czynu jaki został sformułowany w wyroku, nastąpiło z rażącym naruszeniem prawa (art. 279 § 1 k.k.), co miało istotny wpływ na treść wyroku.

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok należało uchylić, jednak nie byłoby słuszne wydanie orzeczenia następczego postulowanego przez Rzecznika Praw Obywatelskich, tj. uniewinniającego M. W. Ma bowiem rację prokurator, że opis przypisanego mu czynu mówiący, iż oderwał roletę zewnętrzną kiosku, jednoznacznie wskazuje, iż dokonał on zniszczenia, względnie uszkodzenia mienia. Realia procesowe sprawy przemawiały za przyjęciem, że czyn ten powinien być uznany za wykroczenie z art. 124 § 1 k.w. Prowadząca kiosk świadek K. K. wysokość szkody określiła na 400 zł (k. 2 odw., 199), a chociaż przepis art. 124 § 1 k.w. w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia przez oskarżonego czynu przewidywał, że wykroczeniem jest czyn polegający na umyślnym zniszczeniu, uszkodzeniu lub czynieniu niezdatnej do użytku cudzej rzeczy, jeżeli szkoda nie przekracza 250 zł, to należy uwzględnić, że przy orzekaniu w sprawach o czyny przeciwko mieniu, w odniesieniu do których kryterium uznania takiego zachowania

za przestępstwo lub wykroczenie stanowi określona kwotowo wartość rzeczy lub zaistniałej szkody (dawniej także wskaźnik minimalnego wynagrodzenia za pracę), należy mieć na uwadze kwotę z daty orzekania w przedmiocie odpowiedzialności za taki czyn (obecnie 800 zł), a nie z daty jego popełnienia (zob. wyroki Sądu Najwyższego, np. z dnia 9 lutego 2016 r., IV KK 413/15; z dnia 1 sierpnia 2018 r., IV KK 76/18; z dnia 2 lipca 2020 r., III KK 247/19). Nie można też pominąć i tej okoliczności, że w wyroku skazującym M. W. nie podano wysokości wyrządzonej przez niego szkody, zatem przy zaskarżeniu wyroku wyłącznie na korzyść, nie byłoby dopuszczalne czynienie ustaleń dla oskarżonego niekorzystnych, w tym wskazujących, że wysokość szkody jest na tyle wysoka, że zaistniało przestępstwo.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i wobec ustania karalności wykroczenia (art. 45 § 1 k.w.) na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. umorzył postępowanie wobec M.W.. Obciążenie Skarbu Państwa kosztami postępowania znajduje uzasadnienie w treści art. 119 § 2 pkt 1 k.p.w.

[PGW]

[ał]